

РЕШЕНИЕ

№ 3650

гр. София, 01.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 01.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **3583** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба подадена от С. И. В. с адрес: [населено място] 1309, [жк], [жилищен адрес] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 02-220-6500/920*3 от 01.02.2021 г., издаден от зам.-изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, с който е определено на С. И. В. публично държавно вземане представляващо изплатена субсидия по направление „Възстановяване и поддържане на затревени площи с висока природна стойност (В.-1) за кампании 2015 и 2016 във връзка с подадените от С. И. В. заявления за подпомагане с УИН 22/180615/60591 и УИН 22/050716/66079 в размер на 1671.68 лв., (хиляда шестстотин седемдесет и един лева и шестдесет и осем стотинки), на основание чл. 18. ал. 3. т. 1 и ал. 4, буква "а" от Наредба № 7 от 24.02.2015 г.

В жалбата си до съда жалбоподателят излага оплаквания за нищожност подри липса на компетентност на органа издал акта, а в условията на евентуалност се твърди неправилност и незаконосъобразност на обжалвания административен акт, като постановен в нарушение на административно-производствените правила и материалния закон. Твърди, че не е спазено изискването на чл. 59, ал. 2, т.4 от АПК за мотивираност на акта. Липсвали фактически основания, които да обосновават приложението на правното основание по чл.18, ал.3, т.1 от Наредба № 7/2015г. Горното е пречка за преценка на неговата материалноправна законосъобразност. Налице било и отсъствие на материалноправните основания за постановяване на

АУПДВ, доколкото издадения Акт за прекратяване на агроекологичен ангажимент по мярка 10 „Агроекология и климат“ не му е бил връчен и не е влязъл в сила. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания акт. Претендира и разноси по делото.

В открито съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се е явил и не изразява становище по жалбата.

Ответникът - Заместник-изпълнителният директор на Държавен фонд „Земеделие“, чрез процесуалния му представител оспорва жалбата, като неоснователна. Претендира разноси по делото.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания за незаконосъобразност, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК и служебно, на основание чл. 168, ал. 1 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира за установено следното от фактическа страна:

От представените и приети по делото писмени доказателства се установява, че С. И. В. е регистриран с Уникален регистрационен номер (УРН) 602189 в Интегрираната система за администриране и контрол (И.), подал заявление за подпомагане за кампания 2015 г. и 2016 г. по схема „Агроекология и климат“ (мярка 10) от ПРСР 2014-2020 г. с направление „Възстановяване и поддържане на затревени площи с висока природна стойност (В.-1)“ през кампания 2015 и 2016 г. По това направление на мярка 10 са били заявени общо 372,876 ха.

Липсва спор по делото, че така подаденото заявление е одобрено за участие от ДФЗ за подпомагане по мярка 10 „Агроекология и климат“, Възстановяване и поддържане на затревени площи с висока природна стойност (В.-1)“ за период от 5 години, считано от началото на 2015 г. Наред с това безспорно е и обстоятелството, че за кампания 2015 г. е получил оторизация на сума в размер на 1671.68 лева, за 2016 г. не му е изплащана сума.

За 2017 г., ДФЗ с оглед на резултатите от автоматичните проверки на въведените данни в заявлението за подпомагане за кампания 2016 г. е приел, че не е подадено заявление за плащане по направление „Възстановяване и поддържане на затревени площи с висока природна стойност (В.-1)“ за кампания 2017 г. и с оглед на това на основание чл. 18, ал. 3, т. 1 във вр. с чл. 8 и чл. 18, ал. 4 от Наредба № 7 от 24.02.2015 г. заместник-изпълнителният директор на Държавен фонд "Земеделие" е издал Акт за прекратяване на ангажимент по Мярка 10 „Агроекология и климат" от програмата за развитие на селските райони за периода 2014-2020 за кампания 2017 г. с изх. № 01-6500/598*5/09.10.2019 г. („Акт за прекратяване").

Така издадения акт е връчен лично на жалбоподателя на 31.10.2019 г., видно от представено известие за доставка ИД PS161800LPGXK /лист 36 от делото/

С писмо с изх.№ 02-220-6500/920 от 23.09.2020 г. ДФЗ-РА е уведомил кандидата за откриване на административно производство за издаване на АУПДВ, съгласно чл.26, ал.1 от АПК. В писмото са изложени фактическите обстоятелства въз основа на които е прието, че са налице основания за издаване на АУПДВ. Дадена му е възможност да предостави допълнителна информация, в съответствие с чл. 34, ал. 3 от АПК или да възстанови доброволно сумата, за която е извършено недължимо плащане, в случай че приеме фактическите констатации за основателни.

Във връзка предоставената възможност на дружеството жалбоподател, последно с писмо с вх. № 02-220-6500/920*2 от 28.05.2020 г. е възразил срещу откритото производство по издаване на АУПДВ. От страна на ДФЗ били разгледани подадените възражения, които били приети за неоснователни.

С обжалвания в настоящото производство Акт за установяване на публично държавно вземане изх. № 02-220-6500/920*3 от 01.02.2021 г., издаден от Зам.-изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, на С. И. В. е определено публично държавно вземане публично държавно вземане представляващо изплатена субсидия по направление „Възстановяване и поддържане на затревени площи с висока природна стойност (В.-1)“ за кампании 2015 и 2016 във връзка с подадените от С. И. В. заявления за подпомагане с УИН 22/180615/60591 и УИН 22/050716/66079 в размер на 1671.68 лв., (хиляда шестстотин седемдесет и един лева и шестдесет и осем стотинки), на основание чл. 18. ал. 3. т. 1 и ал. 4, буква "а" от Наредба № 7 от 24.02.2015 г.

По делото е приета административната преписка, съдържаща обсъдените по-горе доказателства.

При така установените факти, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е в срок срещу индивидуален административен акт, засягащ неблагоприятно правната сфера на жалбоподателя.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на оспорване е Акт за установяване на публично държавно вземане изх. № 02-220-6500/920*3 от 01.02.2021 г., издаден от Зам.-изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, с който на С. И. В. е определено публично държавно вземане публично държавно вземане представляващо изплатена субсидия по направление „Възстановяване и поддържане на затревени площи с висока природна стойност (В.-1) за кампании 2015 и 2016 г. във връзка с подадените от С. И. В. заявления за подпомагане с УИН 22/180615/60591 и УИН 22/050716/66079 в размер на 1671.68 лв., (хиляда шестстотин седемдесет и един лева и шестдесет и осем стотинки), на основание чл. 18. ал. 3. т. 1 и ал. 4, буква "а" от Наредба № 7 от 24.02.2015 г.

Твърдението за липса на компетентност на издателя на акта, с позоваване на ЗПЗП, сочещ като единствен носител на релевираната компетентност - изпълнителният директор на ДФЗ, е неоснователно. Съгласно чл. 20а, ал. 1 ЗПЗП изпълнителният директор на фонда е изпълнителен директор и на Разплащателната агенция, а с, ал. 5 е предвидено, че същият може да издава актове от вида на процесния, по реда на ДОПК. Следващата, ал. 6 регламентира правната възможност за делегиране на конкретното правомощие от, ал. 5, на заместник изпълнителните директори на фонда. Със Заповед № 03-РД/2891/23.07.2019 г. (л.42) на П. Д. С. - заместник изпълнителен директор на ДФЗ, са делегирани определен обем правомощия, включително по т. 3 - да издава и подписва Актове за установяване на публични държавни вземания по всички схеми и мерки по директните плащания. Следователно, органът издал оспорения АУПДВ, е определен от изпълнителния директор на ДФЗ в съответствие и с чл. 166, ал. 2 изр. "посл." ДОПК, към който именно препраща чл. 27, ал. 5 ЗПЗП. Последното сочи, че заместник изпълнителният директор на ДФЗ, издал оспорения АУПДВ, е разполагал с материална компетентност да го издаде, което налага възражението за нищожност на акта поради липса на материална компетентност на издателя на акта да бъде отклонено като неоснователно.

Общите правила относно подпомагането на развитието на селските райони с

финансови средства от Съюза по линия на Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР), създаден с Регламент (ЕС) № 1306/2013 г., които правила допълват общоприможимите разпоредби за европейските структурни и инвестиционни фондове, определени в чл.2 от Регламент (ЕС) № 1303/2013 на Европейския съвет и на Съвета, са установени с Регламент (ЕС) № 1305/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 година относно подпомагане на развитието на селските райони от ЕЗФРСР и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1698/2005г. на Съвета.

Както следва от чл.1, пар.1 от Регламент (ЕС) № 1305/2013г., със същия се определят целите, за които ще допринася политиката за развитие на селските райони, и съответните приоритети на Съюза за развитие на селските райони. С него се очертава стратегическия контекст за политиката за развитие на селските райони и се формулират мерките, които трябва да бъдат приети за изпълнение на политиката за развитие на селските райони. Съгласно пар. 2 от с.р., регламентът допълва разпоредбите на част Втора от Регламент (ЕС) № 1303/2013г. на Европейския парламент и на Съвета.

Легалната дефиниция за „мярка“ се съдържа в чл. 2, пар. 1, буква в) от Регламент (ЕС) № 1305/2013 и означава пакет от операции, които допринасят за изпълнението на един или повече приоритети на Съюза за развитие на селските райони.

Съгласно чл.13 от Регламент (ЕС) № 1305/2013, всяка мярка за развитие на селските райони се програмира с оглед да допринася конкретно за постигането на един или повече приоритети на Съюза за развитие на селските райони.

Една от мерките финансирани от ЕЗФРСР е мярка „Агроекология и климат“, правилата за прилагането на която са регламентирани в чл.28 от Регламент (ЕС) № 1305/2013. Подпомагането по тази мярка се предоставя от държавите членки в рамките на техните територии, съобразно техните специфични национални, регионални или местни нужди и приоритети. Мярката е насочена към опазването и към насърчаването на необходимите промени в селскостопанските практики, които имат положителен принос за околната среда и климата, и нейното включване в програмите за развитие на селските райони е задължително на национално и/или регионално равнище – чл.28, пар.1 от Регламент (ЕС) № 1305/2013. от отмяна на акта на това самостоятелно основание.

Разпоредбите на Регламент (ЕС) № 1305/2013г. са допълнени с Делегиран Регламент (ЕС) № 807/2014г. на Комисията от 11 март 2014г. за допълнение на някои разпоредби на Регламент (ЕС) № 1305/2013г. на Европейския парламент и на Съвета относно подпомагане на развитието на селските райони от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и за въвеждане на преходни разпоредби.

На национално ниво условията и редът за прилагане на мярка 10 „Агроекология и климат“ от ПРСР за периода 2014-2020 г. са регламентирани с Наредба № 7/24.02.2015 г. издадена от министъра на земеделието и храните за прилагане на чл.28 от Регламент (ЕС) № 1305/2013г. - §2 от ДР на Наредбата.

Съгласно чл. 1, ал. 3 от Наредба № 7/2015г., подпомагането се предоставя под формата на годишно агроекологично плащане при спазване на изискванията на Регламент (ЕС) № 1305/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 относно подпомагане на развитието на селските райони от ЕЗФРСР, Регламент (ЕС) № 1307/2015 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013г. за установяване на правилата за директни плащания за земеделски стопани по схеми за

подпомагане в рамките на общата селскостопанска политика и Регламент № 1306/2013 на Европейския парламент и на Съвета относно финансирането, управлението и мониторинга на общата селскостопанска политика.

Съгласно чл. 3 от Наредба № 7/2015 г. подпомагането се предоставя за извършване на агроекологични дейности в посочените 8 направления, едно от които (по т. 1) – възстановяване и поддържане на постоянно затревени площи с висока природна стойност. Нормата на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 7/2015 г., агроекологичните дейности по направленията по чл. 3 се прилагат за период от пет последователни години. Съгласно ал. 2, срокът започва на тече от началото на годината на подаване и на одобрение на „Заявлението за подпомагане“, което през първата календарна година е и „Заявление за плащане“. През всяка следваща година до изтичане на срока по ал.1 кандидатите за подпомагане подават „Заявление за плащане“.

Според разпоредбата на чл. 18, ал. 3, т. 3 от Наредба № 7 от 24.02.2015 г. за прилагане на мярка 10 "Агроекология и климат" от ПРСР 2014 - 2020 г., посочена като правно основание за издаване на оспорения акт, "Държавен фонд "Земеделие" - Разплащателна агенция прекратява агроекологичния ангажимент и земеделските стопани възстановяват получената финансова помощ по съответното направление, съгласно условията на, ал. 4, когато не са спазили изискванията на чл. 20, ал. 2 и 4". Цитираният нормативен текст е транспониран в националното ни законодателство съобразно регламентацията в чл. 63, § 1 във вр. чл. 77, т. 4, б. "в" от Регламент № 1306 на ЕП и на Съвета от 17.12.2013 г. относно финансирането, управлението и мониторинга на общата селскостопанска политика. Съгласно чл. 63, § 1 от регламента, "ако се установи, че даден бенефициент не изпълнява критериите за допустимост, ангажиментите или други задължения, свързани с условията за предоставяне на помощта или подкрепата, предвидена в секторното законодателство в областта на селското стопанство, помощта не се изплаща или се оттегля изцяло или частично и, когато е приложимо, съответните права на плащане съгласно член 21 от Регламент (ЕС) № 1307/2013 не се предоставят или се отменят", а според чл. 77, § 4, б. "в" от регламента, административните санкции могат да приемат форма на изключване от правото на участие в съответната схема за помощ или мярка за подпомагане.

Разпоредба на чл. 18, ал. 4 е императивна и задължава (при прекратен многогодишен ангажимент) земеделския стопанин да възстанови получената до момента финансова помощ по съответното направление заедно със законните лихви, като в зависимост от годината на първоначално одобрение по мярката, до годината, в която е прекратен поетият ангажимент, се възстановяват съответно: а) 100 % от изплатената финансова помощ, ако е до края на третата година; б) 40 % от изплатената финансова помощ, ако е до края на четвъртата година; в) 20 %, ако е до края на петата година и г) 10 %, ако е след петата година.

Съгласно разпоредбите на чл. 27, ал. 3 и ал. 5, изр. първо от ЗПЗП, Разплащателната агенция е длъжна да предприеме необходимите действия за събиране на недължимо платени и надплатени суми по схеми за плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и държавния бюджет, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в законодателството на Европейския съюз. Вземанията на Разплащателната агенция, които възникват въз основа на административен акт, са публични държавни вземания и се събират по реда на ДОПК. Нормата на чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК, гласи, че „публични са вземанията за недължимо платените и надплатени суми, както и за неправомерно получените или неправомерно усвоените

средства по проекти, финансирани от предприєдинителните финансови инструменти, оперативните програми, Структурните фондове и Кохезионния фонд на ЕС, европейските земеделски фондове и Европейския фонд за рибарството, Инструмента Шенген и Преходния финансов инструмент, включително от свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в националното законодателство и в правото на Европейския съюз“. По силата на чл. 166, ал. 2 от ДОПК, ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК, какъвто е и настоящия случай.

АУПДВ № 02-220-6500/920*3 от 01.02.2021 г. е издаден в изискуемата писмена форма, надлежно подписан и е мотивиран, съдържайки задължителните реквизити, вкл. ясно посочено фактическо основание за неговото издаване, като изложените доводи в тази насока са неоснователни. Постановен е при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, както беше по-сочено по-горе - жалбоподателят е уведомен за започване на административното производство съгласно чл. 26 АПК, като в рамките на същото му е дадена възможност за възражение и представяне на доказателства, което е гарантирало правото му на защита. В този контекст очевидно не е осъществено някое от отменителните основания по чл. 146 т. 1 -т. 3 АПК.

Относно главния релевиран довод с жалбата - за неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с неговата цел, съгласно чл. 146 т. 4 и т. 5 АПК, настоящият състав намира следното:

Правилно установените факти от ответния орган са субсумирани под разпоредбата на чл. 18, ал. 3, т. 1 във връзка с ал. 4, б. „а“ и чл. 8, ал. 1 от Наредба № 7/2015 г.

Според мотивите на оспорения акт, същият е основан изцяло на посочения по-горе акт за прекратяване на ангажимент по мярка "Агроекология и климат", издаден на идентично фактическо и правно основание - подпомаганите лица възстановяват получената финансова помощ по съответното направление съобразно разпоредбите на чл. 18, ал. 4, когато не са изпълнили изискванията на чл. 8, ал. 1 във вр. ал. 2 от Наредба № 7/15 г. Съгласно цитираната норма агроекологичните дейности по направленията по чл. 3 се прилагат за период от пет последователни години, а в ал. 2 е посочено, че срокът по ал. 1, 4 и 5 започва да тече от началото на годината на подаване и на одобрение на "Заявлението за подпомагане", което през първата година на кандидатстване е и "Заявление за плащане". През всяка следваща година кандидатите за подпомагане подават "Заявление за плащане".

В контекста на цитираната по-горе нормативна регламентация се налага извода, че фактите, релевантни за проверка законосъобразността на оспорения по настоящото дело акт и посочени като мотиви в него, се свеждат до: 1. извършването на плащане в полза на земеделски стопанин на основание оторизирано подпомагане по мярка 10 "Агроекология и климат" от ПРСР за 2014-2020 г. и 2. прекратяване на агроекологичния ангажимент следствие от влязъл в сила административен акт.

От събраните по делото доказателства се установява наличието и на двете релевантни материалноправни предпоставки.

От приложените по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е получило финансово подпомагане по мярка 10 от ПРСР 2014-2020 г. в размер на 1671.68 лева въз основа на заявления с УИН 22/180615/60591 и УИН 22/050716/66079 за кампания 2015 г. и 2016 г. От доказателства по делото се установява, че Акт за прекратяване на ангажимент по Мярка 10 „Агроекология и климат“ от програмата за

развитие на селските райони за периода 2014-2020 за кампания 2017 г. с изх. № 01-6500/598*5/09.10.2019 г. е връчен лично на жалбоподателя на 31.10.2019 г., с оглед на което поетият ангажимент е прекратен, поради влизането му в сила на 13.11.2019 г., като доводите на жалбоподателя изложени в обратна насока са неоснователни.

По отношение на изложените в жалбата твърдения, че поетият ангажимент за кампания 2017 г. не е спазен поради обстоятелства независещи на земеделския стопанин, т.е. твърди се наличие на чл. 18, ал. 5 Наредба № 7/15 г., съдът намира за ирелевантни. Това е така, тъй като изложените съображения за непреодолима сила, липса на вина, наличие на хипотеза на чл. 18, ал. 5 от Наредба № 7/2015 г.-форсмажорни и изключителни обстоятелства по смисъла на т. 8, б. 4 "е" от ДР на Наредба № 7, както и чл. 77, § 2, б. "г" от Регламент № 1306/2013 касаят незаконосъобразност, респективно нищожност на акта за прекратяване на агроекологичен ангажимент и са неотнормирани към настоящия спор. В настоящото съдебно производство административен съд не следва да се произнася по инцидентно по законосъобразността на друг административен акт, още повече когато приема, че същият е влязъл в сила.

Посоченият от административният орган размер на сумата за възстановяване е правилно определен съобразно реално получените от бенефициента суми за подпомагане и съгласно чл. 18, ал. 3, т. 3 и, ал. 4, б. "а" от Наредба № 7/24.02.2015 г., тъй като агроекологичният ангажимент е прекратен в срок до три години от първоначалното одобрение на мярката.

Съобразно изложеното съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административно - производствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата против него се явява неоснователна.

При този изход на делото искането на представителя на ответника за присъждане на направените по делото разноски за възнаграждение на юрисконсулт се явява основателно, съгласно разпоредбата на чл. 143 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. Съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и с оглед фактичестката и правна сложност на делото, размерът на възнаграждението следва да е 100. 00 лева. Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. И. В. с адрес: [населено място] 1309, [жк], [жилищен адрес] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 02-220-6500/920*3 от 01.02.2021 г., издаден от зам.-изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, с който е определено на С. И. В. публично държавно вземане представляващо изплатена субсидия по направление „Възстановяване и поддържане на затревени площи с висока природна стойност (В.-1) за кампании 2015 и 2016 във връзка с подадените от С. И. В. заявления за подпомагане с УИН 22/180615/60591 и УИН 22/050716/66079 в размер на 1671.68 лв., (хиляда шестстотин седемдесет и един лева и шестдесет и осем стотинки), на основание чл. 18. ал. 3. т. 1 и ал. 4, буква "а" от Наредба № 7 от 24.02.2015 г.

ОСЪЖДА С. И. В. да заплати на ДФ "Земеделие" направените разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България [населено място] в 14-дневен срок от съобщаването чрез

изпрацане на препис по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: